

Udgifter er 183,000 Kr., medens den har en Udgift til Fattigvæsenet af 20,000 Kr., medens f. Ex. Kjøge med en Kommuneafgift af ifkun 80,000 Kr. har omtrent ligesaa stor en Udgift til Fattigvæsenet, nemlig 18,000 Kr. Og betragter man Forholdet med Folketallet som Udgangspunkt, vil det vise sig, at Udgifterne til Fattigvæsenet i Kjøbstadkommunerne bevæge sig mellem, at der hvedes 2 à 3 Kroner for hvert Menneske i Kommunen — i Gjennemsnit naturligtvis — og indtil 6 Kroner pr. Menneske i Kommunen, altsaa til det Dobbelte. Det er dette, der har foranlediget mig til den Tanke, at det skulde være urigtigt, uretfærdigt og ubilligt, at der ikke toges Hensyn til, at Fattigbyrden i Kommunerne bør udredes med et videre Omraade for det solidariske, saaledes at det ikke bliver den enkelte Kommune, der skal være det eneste Objekt for, hvad der skal udredes til Fattigvæsenet. Uden at gaa ind paa overordentlig radikale Forandringer som den at lade hele Fattigbyrden blive lagt over paa Statskassen, har jeg da tænkt mig, at der kunde være flere Maader, hvorpaa man kunde udjævne og lempe det Forhold eller Misforhold rettere sagt, som findes mellem Kommunerne med Hensyn til Fattigbyrdens Udredelse. Det kunde efter min Mening gjøres f. Ex. paa den Maade, at efter at man aarlig ved statistisk Opgjørelse havde faaet Rede paa, hvad Gjennemsnitsbyrden er for Kommunerne, kunde man tage den Bestemmelse, at den Kommune, som udredede mere end Gjennemsnitsallet af Fattigudgifter i Kommunerne, skulde have det Overfyldende refunderet af Statskassen. Jeg synes ikke, der vilde være noget ubilligt eller Uretfærdigt deri. For Øvrigt kunde det ogsaa, naar man ikke vil gaa ind paa det — og der er vel sagtens ogsaa Faktorer, som ikke vilde være at formaa til at gaa ind paa det — ske paa den Maade, at man siger, at dette Overfluds Beløb over Gjennemsnitsallet skulde udredes af Kommunerne i hele det øvrige Land. Jeg veed meget godt, at denne Tanke er saa ny, at jeg ikke tør gjøre Regning paa, at den strax, øieblikkelig finder Bifald; men jeg har alligevel fundet det rigtigt at fremsætte den. Det er jo dog et Forhold, som fortjener Overveelse, og derfor har jeg nu fundet det rigtigt at sige det.

Lovforslagets Enkeltheder vil jeg som sagt ikke komme nærmere ind paa, da vi ere komne saa langt frem i Forhandlingerne, og Tiden minder. Der er imidlertid dog een Bestemmelse, som jeg absolut i Righed med Andres Udtalelser maa fraraade, og det er den almindelige Bestemmelse i syvende Afsnit under § 65, hvori der siges, at: „senest

efter Forløbet af 5 Aar efter denne Lovs Ikrafttræden skal der i hver Amtsraadskreds findes mindst een saadan for Benyttelsen bekvemt beliggende Anstalt, som derhos, saafremt der ikke i Kredsen eller i en af de til samme grændsende Kjøbstæder forefindes en Tvangsarbejdsanstalt, skal være indrettet med en særlig Tvangsarbejdsafdeling.“ Jeg tror dog, det vilde være urigtigt at indsette en saadan Bestemmelse i Loven; thi det vil dog vistnok væsentlig bero paa de lokale Forhold, hvorvidt der kan findes Trang til og Anvendelse for en saadan Anstalt, og i saa Henseende ere jo Forholdene meget forskellige i de forskellige Kommuner. Dette Forhold er omtalt tidligere af ærede Talere, og jeg har sølt mig opfordret til at slutte mig dertil. For Øvrigt skal jeg som sagt paa Grund af den fremrykkede Tid og andre Omstændigheder ikke gaa videre ind paa Enkelthederne. Jeg antager, at Loven vil komme til et Udvalg, hvor alle de Hensyn, som ere gjorte gjældende her i Salen, vilde komme under nærmere Overveelse, og ønskeligt var det som sagt, om den høitærede Minister kunde hde dette Lovforslag sin Opmærksomhed, sin Interesse og sin Pleie.

Judenrigsministeren (Jungerslev):

Det er jo en meget glædelig Sver, der fra alle Sider i Salen viser sig for at faae dette Forslag fremmet og faae det godt og hurtigt behandlet. Jeg har allerede under en tidligere Forhandling erklæret, at vi nu burde gaa til Forslag i den Retning, og deraf, at jeg kunde have ønsket, at det var forelagt og forberedt paa en anden Maade, følger ikke, at jeg ikke skulde være behjælpelig ved Sagens Behandling, saavidt det staar til mig. I hvert Fald har det jo vist sig, at en Forhandling vil være nyttig, og det vil sikkerlig ogsaa gjælde om Behandling i et Udvalg, idet den ganske sikkert vil bringe Sagen til at gro, og det finder jeg meget heldigt. Thi Trang til Forandring i vor Fattiglovgivning og dens Fuldstændiggjørelse er der ganske vist. Naar ærede Medlemmer fra forskellige Sider have klaget over det Banffelige ved at hitte ud af den nuværende Fattiglovgivning, kan jeg delvis give dem Ret, forsaavidt det er ganske sandt, at Lovbestemmelsesernes Tal er stort, og jeg kan sige, Tallet af Resolutioner o. s. v. er Begio. Men der er rent praktiske Indretninger, hvorved der i høi Grad bødes paa den Slags Ting; jeg tror, der er saare saa af dem, som praktisk i Kommunerne have med Fattigvæsenet at gjøre, der i det enkelte Tilfælde grænse ret meget i Fattiglovgivningen. Det kan gjerne være, at de en Gang for alle